

ure hent n̄ repugniam nariam, ut cognoscante a Deosol, neg. ut cognoscant et a Deo, Cond. ains, hoc uō n̄ est proprietas simpliciter, quia est competit aliis; nam cœuria n̄ sol postularunt cognosci a Deo, sed et ab alio illu' creato potibili.

Dind̄ haec postulantia cum cognitis dīcā n̄ ē in solidis cœuris, quia est ipse Deus postulat nario a se cognosci: cum iū proprias 4. p̄ dicabili deat sol competere soli subito, q̄d præter; et ecce cognitum a Deo n̄ cœueniat soli cœuris, inde q̄d n̄ aspectus ad 4. p̄ dicabile. Unde infer: qd neg. p̄ redire sit proprietas, ecce cognitum a Deo; quia illa relatio n̄ competit soli cœuris sed et enti in creato; qd n̄ est proprietas absque et simpliciter.

Disputatio De Accidente.

Sectio. 1^a.

De Accidente p̄ ut ē sum. Universale.

Accidens p̄ pot considerari ex nominis, p̄ ex usu locorum ex nominis p̄ ut opponere subiectum. Definiti-ens in alio sed d̄ hoc agendum in Metha. (Deo ariente) Accidens ex usu locorum p̄ ut constituit s^m. Vt definiti- id q̄d aptum ē prius d̄ plumbi in quaestione q̄d ē longior - parvo, id q̄d aptum ē prius d̄ plumbi ē grisea, p̄ parvam; in quaestione q̄d ē exclusum ut illa, q̄d prius in quo p̄ parvam longior, reuicit locum, qd grisei nario, et a fortiori illa, q̄d est in parte. q̄d oria illa, q̄d hent identem longitatem spectant ad hoc s^m. Vt, s^t, t^o aliquae phæcie sint subiecta. Vg. lapis ē aurata, ferrum ē ignitum t^o.

Tradit et alia definitio a P^rixio. Accidens e id, qd p̄ est esse, et abesse sine subiecta corruptione - illa parva adē, et abesse, illigite p̄ identem cum infirmitibus sine corruptione ipsorum infirmitum, qd etiam. qd n̄ accidit in P^rixio, nam distracta proprietate sol. r^o et conceputive distracte etiam.

Arg. 1. ab eo qd n̄ pot separari a cygno, neg nigredo a leuco, sine subiectum corruptione; et tri si accid. sⁱ P^rix: qd definitio n̄ recte se habet. Rx dist. mai n̄ possunt separari matr. cond. Dinitus neg. mai, sat n̄ ē, qd possint

a Deo separari haec accia; sine subiectum corruptione destructione ut sint accia
quinti predicabili. p. aceru e qd nōt separari nequeant ga oīa accia intīcā, na-
trū nō patiunt a subiectu amorem, et tri s̄t accia.

Infer. gō et rūbile spectabit ad sum. Vle. ga pōt dīnitū separa-
ri ab hoc, t̄ s̄t p. nostrum illum. P. neg. illat, q̄ a illa postulantia rethabilitati, q̄
ē proprietati, neg. Dīnitū pōt separari, sine consequitiva destructione hoc, ga ē p-
rietas logie Contra cum etiā, mo neg p. nostrum illum pōt ab hoc disiungi, qn et
consequenter hoc p. illum distruat, qd n̄ euinit in accidentibus, q̄ nullam considerēm
narlam hēt oīa subiectu pōrō longēm, et separabilem.

Replie. etiā antecedit sua proprietas sat in prioriā: qd sat
in isto priori pōt considerari sine illy, qd dictata neg. fidei, neg. conse-
cutivae. P. ad Concupiscentiam, etiā nūm pōt considerari in illo insti-
tuti, t̄ nō, sine postulantia suarū proprietatum; ga illa resultantia auti
n̄ proprietas s̄d illa Concupiscentia, qm hēt etiā resultantia auti proprietatum.
sicut etiā mēth̄ antecedit tristia, et tri in illo priori ē sine illis. qd it etiā ante-
cedat proprietas semper erit oīa illy coniuncta.

Arg 2. mors, et corruptio s̄t accia, et tri p. mortem, et corruptio.
distruunt subiecta: qd accessus n̄ pōt addesse et abesse, sine subiectu corruptio. P.
dict. min. p. mortem, et corruptio in distruunt subiecta qd existit, Qad.
qad etiā neg. min. definitio nō p. credit d̄ destructione subiectu qd etiā.

Arg 3. albo vg. in abstracto ē accessus, et tri n̄ spectat ad sum. Vle.
qd n̄ oīe accessus p̄tinet ad sum. Vle. P. dict. mai. albo in abstracto ē accessus iū
dicitur subiectu, neg. Smi se, cond. mai. nos uō hic agimus d̄ accidente iū subiectu,
d̄ q̄ p̄t accessus. n̄ iū iū illis inferiori etiā, d̄ q̄ p̄t in qd. Vg. hec albo
s̄ albo. Autē oīe alias deficiens, q̄ locis circumferunt d̄ accidente, ad h̄y
duas reduci posse:

Sectio 2^a

De existiā regisita ad sum. Vle.

Quæst. 1. V ad sum. vle regisita existiā tam pīcē acciā, qm subtī. ante resu-
tūtiōnēm quæsi, sciendū ē rīa ē gīa occiūm, q̄ possunt pīrēi. i. acciā relia
possūo, negiūa relia, et acciā reis. Acciā possūo, alia s̄t intrīnca, ut alio
q̄nto, t. t. alia extrīnca, ut cognitio et uolitio rīi detinū. acciā relia negiūat
Vg negoēs, q̄ dare agē rei in subtī, ut negoē lapidē in brō, et s̄t acciā reis
s̄t illa, q̄ fingunt p̄ ilūm, et nullumē hent agē rei, ut unitas pīsilioj, aptus
et rebus vīi, hī posīj.

Resol. 1. acciā possūo intrīnca, ut pīdente d̄ subtī, regunt tam
sui qm subtōrum rētem existiām. P. facile, q̄ tota rāo pīdendi acciā in-
trīnca ē reliy inherētia, qm ipsum acciā hēt s̄ subtī, s̄t ut dei hēt inherētia
ē nōrīa (existiā, tam acciēntij, qm subtī, q̄ unio nōversat, nisi inter ex-
tremā rēti existiā; q̄ acciā relia intrīnca, ut affrentē d̄ infīoriōb̄ regunt
tam sui, qm subtōrum rētem existiām.

Arg. 1. acciā ante qm existat in subtōrum ē aptum ad dēndū
in illo: q̄ ut sit vle, n̄ regisita tam sui, qm subtī rētem existiām. S̄t dīst. ans,
iam ē aptum ut sit tam qm pīcē in subtī, tam qm vle in infīoriōb̄ neg. ans: q̄
ut sit vle semp̄ det ēē tōn rētem ex pīcē et subtī. Vg. album. s̄t hoc concē-
tum n̄ pīfieri, nisi ex accidente, et subtī: q̄ ut sit sum. vle aptu ad e-
dēneum in infīoriōb̄, regisita tam sui, qm subtī existiām, ut in concēto d̄
infīoriō pīcē.

Arg. 2. ante qm existat albo iam ē cōniūta. Pīo albo, q̄ eē d̄
illī, estiā, s̄t q̄ d̄ estiā n̄ regisita existiām: q̄ acciās intrīnca n̄ postulat
sui existiām, et subtī. S̄t dīst. mai. ante qm existat albo iam ē cōniūta
Pīo albo d̄ possibili, cond. s̄t Pīo albo d̄ factō neg. mai, ino ut pīi albus
sit albi nōrīo regisita, q̄ ipse Pīus, et albo existat. q̄ hēt denominatio
albi n̄ resultat, nisi post rētem inherētiam albi s̄t Pīo. et si logiūmū

D'possibilitate, iam n̄ ē accessus Congensis, q̄d q̄uoq; nostra, nam sic iam n̄ rūpē
Antix. ē illi, qd possibilitate, et Pater eternus h̄o, qd p̄t assumere n̄am hu-
manam, sicut Verbum asumptum.

Resol. 2. Accessus rete extricium, ut p̄tiri regnit sui existiam
rete, et subti existiam tantu obtinat. ¶ 1. pars, qd ait illi, et uotis Vg
stentis phile reb̄: qd ut p̄tire suum effici et denuniationem nariō requirant
sui existiam rete, p̄ qm illigite, I amate obtem. ¶ 2. pars: qd ut ego illigam
Antixum, illum odio habeam, n̄e nariū, qd Antix. rete iam existat, qd
mo illigo Antixum ēē hoc m̄, et n̄o detetor illius requiriā, et t̄ Antixu sol
existat obtine: qd ut accessus rete extricium p̄tiri, sufficit, qd illi obtruntartum
existat obtine.

Resol. 3. accessus rois, ut conueniat cōsilio, n̄ regnit sui existiam
rete, neq; subti, s̄o subject existia obtiuā utiuā. ¶ facile, qd unitas p̄titionis
Vg. l'aptudo, conuenient illi, qn existant reb̄, s̄o tantu p̄ illum, dind ipsa nā
illij, qd ē subtrū harum frāxiū, sol ē existit obtiuā, sive p̄ illum, q̄tū ē
subtrū talium acciūm rois.

Resol. 4. negotiis rebus pure Congentib; ut conuenient subtilis
neḡ sui, neḡ subtrorum postulant retē existiam. ¶ qd tales negotiis conuenient
subtilis, in q̄ntum in illi n̄ dāre fr̄ē negata, s̄o ut n̄ dāre fr̄ē negata, neq; ē na-
riū existia subtilis, neq; ipsius negotiis, qd ostendo, qd in Antix. dār iam nūl
conueniā negotiis uidensi, et loquendi, at t̄ n̄q; Antix. existit, neq; in eo ex-
istunt negotiis uidensi, et loquendi. Adic me log hic d conueniā negotiū,
n̄ iū d autoalitate ipsarum.

Resol. 5. priuoces rete, ut affrent regnū existiam retē
subtrūm, sui iū priuatiūm. ¶ 1. pars, qd priuoces dāre in subtili apti-
ad hecndū fr̄as: qd ut subta sint apta deint existere, s̄oq; subta n̄ existen-
tia ē in apta ad fr̄as, qd fr̄as dum n̄ existit, ē in apta ad albiū, illa. ¶

95

Si pars, qd privatio n potest privare subiecti, nisi removendo ipsa frāj,
et n potest removere frāj a subiecto, nisi in eis existant privatiue, qd
cōtacit qd privat p̄ximū. ut hinc aut exp̄dit ipsam uisitatem a p̄xio, qd exp̄lit
n potest prestatere nitti p̄ sui existentiam privatiue, ut p̄t. Adtē locum p̄cedere
d privatiue relib⁹, et n rati, qd p̄tudo v̄lī. t̄l.

Inst. mortuum ē ē privatio relib⁹ uice, et n regat ex-
istiam subiecti, ino illam destruit. qd n ois privatiue relib⁹ regunt existiam
relib⁹ subiectum. Qd dicitur qd nō p̄ existentia relib⁹ regunt existiam
relib⁹ subiectum si sint diuertitur. Cond. si n̄ sint diuertitur negat qd.
qd mortuum ē destruet existiam subiecti ino ē qd n regat ino destru-
at existiam ipsius subiecti. id p̄t in corpore et in alijs privatiue relib⁹,
sicut et sene hoc ē melior responso, qd agat p̄. ouida in log. triv-
uerbia h. p̄nt. B.

Sectio 3^a

Vitis s̄i v̄lī sit identicā longior

Quo. 2. Videntur sup̄ prius ait s̄i v̄lī? Rx affit. P. 2. qd h̄ regat
existia ad suum v̄lī solē ut sit tamq̄m frāj accidens in subiecto, n̄ uero, ut hec id
titatem in inferiorib⁹. qd ostendit, qd existia ē p̄ prius aut accidentis singulari,
ut inheretat tamq̄m frāj in subiecto, et n̄ ut identificet tamq̄m res lois inferiorib⁹.
qd horū solē p̄ prius identitatis; qd idem, et n̄ existia ē p̄ prius aut s̄i v̄lī
firmat. qd si p̄ impossibile dare idem s̄i v̄lī sine existia, utiq̄ dare tur
p̄ prius aut v̄lī. qd existia solē conditio, et n̄ aut relib⁹ s̄i v̄lī.

P. 2. qd ille ē p̄ prius aut v̄lī, qd p̄tido potest affirari v̄lī d
in inferiorib⁹, et posse sola identē rei rati cum inferiorib⁹, et in se. v̄lī potest affirari
d suis inferiorib⁹: qd sic ostendit, qd idem agat hec p̄dico ē uero, p̄ v̄lī ē alibi, et
hec ē fā. p̄ v̄lī ē alibi, qd alibi h̄t idem, p̄ v̄lī n̄ uero albedo, qd solē h̄t

existiam p*er* inheritance in h*oc*; q*uo*d identas et i*n* s*u*^m. U*ni* l*e*pris ill*is* a*ui*s.

Arg. efficaciter: sola prioria via v*ia* non identem cum suis inferioribus: q*uo*d haec sola sit indist*a* ab ill*y*; s*ed* sum v*le* e*st* re*te* dist*in*t*er* ab inferioribus: q*uo*d t*n* he*re* identem; ill*y*, t*n* e*st* ill*y* longens, fac*et* or*igen*ue hoc argum*en* he*re* magnu*m*um. s*ed* loquendum m*an*i*hi* e*st* mult*y*, et co*nt* i*re* responsio*e* arg*o* cat*eg* fac*et* i*nd*em.

Re*gi*z*is* neg*at* mar*ia* q*uo*d sum v*le* s*m*i*ri* id, q*uo*d dicit*ur* in recto n*on* a*est* dist*in*t*er* re*te* ab inferioribus; s*ed* s*m*i*ri* id, q*uo*d dicit*ur* ob*lig* sit dist*in*t*er*. nam haec p*re*dic*io* l*e*ui*y* e*st* albus, fac*et* hunc sum. l*e*ui*y* e*st* he*re*s alber*m*, ill*us* he*re*s dicit*ur* in recto subt*er*, q*uo*d ex*pe* p*re*dict*io* e*st* id *in* h*oc* ex*p*e*ct* subt*er*; q*uo*d s*u*^m haec identas indist*a*, s*m*i*ri* rectum ad s*m*i*ri*. v*le*

At*u*o*longentia p*re*dic*io** p*u*en*it* ab*illo* unic*e*, seu constat*io*e*e* f*ix*e*c*on*g*ent*y*, i*n* albedini*y*, q*uo*d s*it* longens tot*a* p*re*dic*io* evad*it* ab*eo* longens. et sic saluatur identas s*m*i*ri* rectum p*re*dict*io*, et subt*er*, q*uo*d e*st* id, et uerificati*con*gentia s*m*i*ri* ob*lig*um, i*n* s*m*i*ri* alber*m* longentem. q*uo*d p*u*n*ta* sit ha*ec* solut*io*, et p*u*lo*plena* alibi explicati*o* ostend*am*, de*o* aux*ili*ante*iter* s*ic* stud*end* n*ob*is*ej*, et ill*o* distinctio*e* s*m*i*ri* rectum s*m*i*ri* ob*lig*um, argum*en* t*solu*endum, t*stud*endum e*st*.

Qua*r* 3. V*id*ent*as* s*i* si v*ly* sit longens? Rx*aff* 3. L*o*ga*to* v*ia* dis*gi*unt*ri* p*er* identes d*is*cas*is*, s*ed* sum v*le* dis*gi*unt*ri* a*4*; q*uo*d t*u* de*h*ent id*tit*at*em* n*oxi*am: q*uo*d ident*as* s*i* si v*ly* e*st* longens. Int*er* acc*id*it*ur* in ha*ec* p*re*dic*io* s*i* si v*ly* l*e*ui*y* e*st* albus, t*u* dei*ident*es est*at* i*l* nulla, q*uo*d sic l*e*ui*y*, q*uo*d e*st* longens et e*st* id*implicat* in tri*y*, nom*q* e*st* id*ratio* n*on* e*st* ill*y* longens; et q*uo*d e*st* longens n*on* e*st* id*ident*as*e* est*at* i*l* si*e* longens*n* e*st* ident*as*, s*ed* s*u*^m re*te* dist*in*t*er*: q*uo*d ident*as* longens n*on* e*st* a*ui*s*ij* s*i* si*v*ly*y*. hoc argum*en* res*ig*nat*ri* i*superiori*, et et*meo* i*uditio* e*st* i*indivisi*ble*is*. Rx*tri* neg*at* mar*ia*, et ad p*la*ce*o*m*in* ill*us* d*ic*o*in* ha*ec* p*re*dic*io* l*e*ui*y* e*st* albus*/* re*peri*x*ii* du*o*, i*n*.. identem recti p*re*dict*io*, i*n* recto subt*er* et longentiam f*ix*e*c*on*g*ent*y* i*n* eius subt*er*: n*on* ill*us* he*re*s ex*pe* p*re*dict*io* sit id*e*st*at* h*oc* ex*f*e*ct* subt*er*, id*e*st*at* q*uo*d de*ident*as*e* est*at* i*l* indist*a*. at*u* ipsu*m* he*re* longen*he*at

albem tam ea p̄e p̄dicati, qm ea p̄e subtū, segn qd illa h̄eritia sit longenij
p̄inde tota identiq̄ euadat (longenij rōe d̄nominationis). Si uero totū ho d̄i (corrup-
tibij rōe solius unioij. Corruptibilijs, t̄mē, et fīo n̄ sint corruptibilijs).

Replie. haec p̄dicio P̄rij ē ho albū l̄ ē etiālīj, q̄ a una pars p̄dicati
i. ho ē etiālīj subtū. q̄d ēt h̄ec P̄rij ē albū, erit etiālīj, q̄ a una pars p̄dicati i.
subtūm heris ē etiālīj P̄ro. Rx neg. Cōs, dīrō rāo ē, q̄ a in illa p̄dicōe P̄rij ē ho
albū, utraq̄ pars p̄dicati dīr d̄ p̄fati. q̄d utraq̄ ē etiālīj. at uo in haec p̄dicōe P̄rij ē
albū, sc̄l d̄i d̄ p̄fati subtū, et d̄ (cōnotato dīr albū, q̄ ē longenij P̄ro, id obse
tota p̄pō euadit longenij, q̄t c̄l restum p̄dicati n̄ possunt negari d̄ subtū, p̄ ot
tri obligum, Lallo longenij.

TRACTVS IV.

DE PR̄C̄H̄N̄S.

QVÆSTIO PRAEAMBVL.

De ante-p̄dicant̄ntis.

SECTIÖ I.

De Äquiuocis, & Analogis.

Antiqui Doctriñ Prætorium tractamus, aliq̄ plibanda s̄t d̄ nominibus, q̄rum sca-
ta marie conduceunt ad exactam legiueim p̄diciorum. q̄ in serie p̄toli fieri solet.
imo d̄ dispositio p̄ntalijs p̄ndeat o p̄dicoribj gr̄ij sumi, usq̄ ad ultra-india, opere
p̄tium erit, si dīrō nominum gr̄ia explicemus, ne passim offendamus in äquo-
cōdoj, q̄s nominū dīrōt̄j indutere consuevit.

Quar. iqr. L q̄d sint equora? Resol. L äquora alia s̄t alia
alia a concilio. äquora alia definiunt, — eo q̄rum nomine rōe ē, rāo uo

subiecte scata p^r nomine dixa — q^a equora sub eod nomine hent estiaj omnino
dixi. Vg. hoc nomine galus, scat gallum avem, et hoem francum. estia, ut p^r
si omnino dixerit, et nomine est id, s^d consuatre utramq^z rem scat.

Equora a concilio, q^a et analogia dicuntur, illa q^a hent id no-
men, et etiam aliq^m eandem, simple tamen dixam, ut certius in hoc nomine, ho-
q^a agit scat hoem uirum, et hoem pictum, dicuntur haec in analogia Inequalitatij, ab-
butioij, et Proportionis. Analogia Inequalitatij est ea, q^a t^e hent id nomine, et eandem esti-
am, tri ipsa etiaj Inequalitatis r^e infuscum: Vg. al, q^a in ho^e et leone hent id no-
men, et eandem etiam, s^d tri Inequalitatis r^e in hore p^rate, qm in leone p^rate, hore
Inequalitatij nⁱ impedit uniuersitatem, q^a nⁱ se hent ex p^r estia participata, s^d ex p^r Dni-
arum Contrahentium.

Analogia Attributioij. s^t — illa q^a hent et nomen, et respectuant eandem
fiam, s^d dixi m^o p^rig hoc nomine sanum, q^a analogum attributionis ad al, ad
pulsum, et ad cibum sanum, q^a t^e semper scat eandem sanitatem, dixi tamen eam
scat, q^a xii alijs sanitatis intrinsecis, et xii pulsus e soli exterioris indicatrix, xii
ijs cibi e soli conservativa. et sanitatis sit semper ordinis ad al, vdo al-
di ium analogatu Sanitatis, alia usq^m appellante analogato via

Analogia Proportionis s^t ea, q^a sub eod nomine hent etiam
proportionale eandem, simple dixam, et ita se hent priuum, et respectuve ad
cor, et ad fontem, q^a fons e priuum fluminis, et cor priuum uitae, q^a principia
sunt simplicia, et etiatis dixa, tri hent aliq^m proportionem in hac r^e principiis.

Diferunt analogia attributionis ab analogis proportionis
in eo q^a analogia proportionis respectuant p^rp^rias, q^a alijs similitudine inter se, Vg.
cor, et fontem in r^e principiis, in q^a hent similitudinem. at usq^m analogia attribu-
tioij respectuant eandem fiam, Vg. eandem sanitatem xii dissocium subtraham,
et alijs pulsum, et cibi.

Vtq^m analogia dignitas ab equis, q^a equora nullam re-

pericunt figuris neq; cibitudinem, et causas p; id nomen explant.

Analogia appositorum subdividuntur in analogia appositorum propriis et in proprie. analogia appositorum proprio. si ea, q; proprie, et uniuersitate participanti alijs cibis cibam cibam, v.g. fratre, et fratre, q; aequaliter, et ueroe participiant eandem cibam principii in cor, analogia appositorum in proprie si ea, q; nonne participiant eandem cibam, cibam, sed tantum metaphorice, v.g. hoc est viridianum, q; participiant vi-
gum in cor in proprie, q; solo hoc proprie, et ueroe videt, at viridianum diu uiderie sol metaphorice.

Quær. 2. Vt et in Comptibus dñi aquorū, sicut dñi in uosib;? Rx
affir. q; Comptibus representari hanc uossem, gallo, illam representat ut in se ē,
sd; haec uox ē aquora: q; ē erit aquorū Comptibus illam representari p; scato aquo-
rū. i.e. gallo ave, et q; hoc gallo;

Dñs p; Scov. l. in Comptib; n̄ dñi dubium, sicut dñi in uosse, q;
Comptibus st̄m dñi hanc uossem gallo, t̄ ad auem, t̄ ad horum francum: q;
in Comptib; n̄ dñi aquorū. Rx Comptibus posse duplē representare hanc uossem ga-
llus, t̄ dñitate q; libet scato certo, et tunc ipso uox n̄ ē aquora, neq; Comptibus
illam sic representari, t̄ ē p; Comptibus representatore hanc uossem p; ut n̄ dñitat
q; libet scatuori in parti, sd; t̄ gallum auem, t̄ horum francum: at tunc Comptibus
ē aquorū, q; representat uossem, ut aquoram.

Sectio 2.

De Uniuersis, et Denominatiuis.

Quær. 3. qd; sint uocia? Rx sic definiri: si illa, quum nomine fore ē rāo uis
subiecti nomine scatō, ē omnino eadē nomine p; qd; exstante uocia, v.g. al hoc tē
dñi uocum uocans: res aut scatō scatō, v.g. uersus constitutus, lat rabe
dñi uocum uocatum. 4. Conditiones p;culante ad uocum. 1. qd; estia

in q̄ infinitio conuenient sit eas, 2. qd infinitio, q̄ conuenient sint pl. 3. qd nō
eris in ipsis infinitibus multiplicari. 4. qd partitipent et qd etiam ceterum ad-
dicti et 5. conditio a Relatu, qd deit effecta p̄dictio a Duij.

Deffi 1. conditio n̄ sit uocia, alogia, et aquoora, q̄ n̄ habet unum
essentiam. Deffi 2. conditio n̄ ē al uocum rū hōis et triū, 3. rū aliq̄ n̄ sit pl. De-
fetti 3. n̄ ē nō dīna uocia rū triū dicarum Personarū, qd in illis n̄ multi-
plicari. Deffi 4. conditio n̄ ē uocum Allocatum Vg. ad Peim, et album, qd
album partitipat essentiā Allocati; triū us acciat, p̄t ḡtūcū cīcā uniuoca-
tiōem aliq̄ hic alterant, qd in metra deo uolente, ex p̄fecto disputatione.

Quar. 4. qd sint denominativa. P̄t ē illa q̄ ab aliis habet no-
minis appellationē, sot̄ dīa tā, ut aliis denominata ab aliis. tria dāre in deno-
minativis: 1. m̄ e fīcā denominans, qd albo; 2. subtūlū denominatus, qd portes
illigī, qd denominata aliis. 3. ē ipsum nōmē denominans, qd album. Adeo illam partem
sot̄ dīa tū, illigī sīn roem phīcā, tuus sīn conciderasēm grammaticā, qd
grammatica sot̄ surat dīa nominum in tū, phīcā usq̄ dīa rerum ipsarū
unū nomina dicunt denominativa dīminantia, res usq̄ denominativa
dīminata.

Duo condicēs regnante ut aliq̄ sit denominativus; 1. ē conueniō in
fīcā, qd album et albo, q̄ conuenient in eadē fīcā. 2. Conditio ē dīsitus fīcā in nō
estendi, ut p̄t in eadē explo, qd albo ē in abstrato, album usq̄ in concreto, subtūlū alio
et conditio ceterū addi solet, nempe conueniō in p̄io nominis, et dīsitus infine;
so hoc potis ad grammaticos, qm ad hīc p̄tinet, imo haec conditio iusto mentem
P. Atri. Et ē grammaticis indigna ē, q̄x in hijs ineptiū n̄ multum nobis inveni-
dūm ē.

Disputatio. I. De prantis in geneve.

Sectio. I.

De prima Partis Deinitione.

entit

Definita est in cor. id quod existit, et potest existere. dicitur enim in substantia, et accesso. Quare 1°. Ut haec definitio sit adequa. Propter quod enim existit per se, et existit in alio subto. si existit per se, est substantia; si existit in alio, est accessus. quod definitio est adequa. Autem haec existentiam per se in substantia esse id est independentiam ab eo subto in hestatione, et adhestatione, quod dependentia est reperiuntur in accidente.

Dic 2°. est aliq^{uam} substantie incompleta, ut quae mater, substantia non possunt existere sine substantijs. quod substantia non est independentia a subto. Propter dictum autem non possunt existere sine substantijs mutatione, et informacione, quod sine substantijs in hestatione, negatione, et nos est accessus substantia esse independentem a subto in hestatione, et adhestatione.

Dic 3°. mius, et accia. Separante lumen sint separata a subto, neque est substantia, neque est accessus. quod definitio non est adequa. quod enim in primis, quod ille mius non sit substantia, quod iuxta sensus, et proprietas in altera lumine nulla alia est substantia nisi corporis. L. P. n. potestia mius non est notabilior sua realitate. quod et accia. Lumen sint realitate, ille mius non potest est substantia, quod est notabilior accidentibus.

Ab his dico quod talis mius non sit accessus, quod est accessus habet rationem et postulantiam ad subto, sed ille mius non habet inclinationem ad subto, immo habet naturam repugniam, et illo, quod est fealitatem, et essentiam independentiam a subto. quod ille mius non est accessus. Propter hunc modum esse accessus, quod sat mediate dicitur ordine ad subto, ratio accidens, et quod est identificate. et haec accia imie postulent subto, mius ille, est meus illud postulat, quod sat est, ut sit accessus.

Dic 3°. actio creativa est non est substantia, neque accessus, et quod hoc quod in primis non est substantia, nam ponitur in primo accidenti. potestia non est accessus, quod sapientia

et creativa subiecte, scilicet Angli, et auct. ratis. Per accensum creativum esse accensum,
qua si est creativa accidentis, talis nomine dicitur ad subiectum ratione ipsius accidentis,
quod ponitur. Si est creativa subiecte et est accensus logicum, quod denominatur suum primum,
et illud habet per subiectum denominationis, quod sicut est ad accensum logicum. Alii dicunt hanc
accensum est esse accensus rati sui, quem habet per subiectum adhucationis, scilicet facit unum per accensum;
hoc in Metha dico auspicio est examinandum.

Sectio. 2.

Definitur Substantia et Accens.

Subiectum multipliciter summi potest: 1. ut sit circumferentia. 2. ut non est accensus: 3.
potest extensio ad 1. et 2. subiectis primis; 4. ut comprehendit se 1. et 2. subiectis.
Definita igitur subiectum ut non est accensus non existens in subiecto, id est postulat
existere independentem ab alio, tamquam a subiecto inheritionis. haec definitio non est
essialis, quod credit pugnaciam existendi in alio.

Definita est subiectum ens, se existens, et potest sic potest dici haec
definitio essialis, quod ut iusto (cremnam) non procedat proprius genus univocum, et tria
in explicatis subiectis essent, proprieatis essent, et sicut non regredi riguroso, ita genis
et tria, ut resultent via et riguroso proprietas; ita et non videtur regredi, ut
definitio sit essialis. Ad deinde enim est univocum, ut alibi dicam, propter quoniam genus; et
postulatio ad existendum se est tria essialis subiectum, ut per cons definitio est essialis.

¶ 1. subiectis est esse independentes a subiectis inheritionis,
qua est postulatio existere in singularibus, tamquam tria in singularibus, quibus esti-
abre identificari, et non tamquam in subiectis quibus inherantur. ¶ 2. ois subiectis modo-
les, scilicet subiectis uniones, ita postulatio esse in suis subiectis eundemque, et informationis,
et non in subiectis inheritionis. ¶ 3. accensus. Saree Cuthie est postulatio ex nra sua ex-
istere in subiectis inheritionis, ut miraculose existant per se autem, hoc non est illius per accensum.

Definita accensio. id quod est in alio non ut pars, ut sit aut secundum ab eo
in genere fieri negatur. ut definiatio illigat ad eum. nisi posse dicitur esse in alio. 1°. ut
pars in toto. 2°. caput in corpore. 3°. ut totum in partibus. 4°. corpus in membris. 5°.
ut genus in specie; sicut ali in hoc. 6°. ut species in genere. sicut hoc sub ali. 7°. ut pars in modo;
sive sit pars subtilis in modo. 8°. sive sit pars accidentalis in modo. 2°. 1°. 6°. ut pars genitale.
effusus in coniunctivo, sicut lux in sole. 7°. ut res infinita, ut et avarus in
tessendo. 8°. ut res in loco et tempore. quod omnia hoc distico comprehenduntur.

In sunt pars, totum, species, genus, utramque pars.

afflata in causis, tempore, fine. 5°.

1°. quod pars definitio accidentis. id quod est in alio, haec lucis genere, reliqua ponu-
tur ad hunc, unde deducitur accensio esse in alio, tantumnam fratre in subito inheritanceis,
et denominationis, intrinsecus, et extrinsecus, quod semper avenit subito iam in suo esse
constituto. illa pars, ut sit aut secundum, illigitur natura quod dominus potest acci-
dens existere separatum, sed semper habet postulantiam ad subiectum, et in hoc sui
definientur essentia, quod tradidit per nos Augustinus, quod est unum genus, et per postulantiam
subiecti, quod est rigurosa divisione accidentis.

Arg. 1. ad transiens et vestitus. 2. si accidens, et omnia possunt exis-
tere separata a subiectis, quod dominantur. quod accidens potest non existere separatum
Ex auct. min. possunt existere separata a subiectis inheritanceis, et a subiectis de-
nominationis, neg. min. quae est in tantum est accensio, in quantum denominatur
subiectum. Nam ad transiens semper denominatur suum primum, quod non potest mutare.
quod et hoc accidens intentione sint separata a subiectis inheritanceis, numquam in sepa-
rante a subiectis denominationis, hoc est semper dominantur suum subiectum, quod suffi-
cit ad rotem accidentis.

Arg. 2. propter accidens non inherent in subiecto, quod est ut aperte rei vel illo, 2.
rebus, et durationibus, quod in opere loci non disjungit ex parte rei a subiecto. quod male

predicta definitio. Sed dicitur, non inherentia phisica, sed et inherentia logica regans.
qua in hoc capitulo, haec accia logia est quodam denominatio resultante in substantiis
ad positionem alicuius extinctorum. V.g. relatio recte, Duratio cum temporis, et hinc in-
herentia eius, q. s. t. logie, et non phisica per inherientiam distat.

Ut alio arguatur soluas. Ad te 1o. Deum ita esse in mundo, ut si mun-
dus an nihil aeternus adhuc non existeret, ut antea; quod non habet occidens nisi substantia. Ad te
2o. Deum non esse in spacio imaginario, tamquam in substantia, quod spatium imaginarium
nisi est positivum, sed negatum. Ad te 3o. Ceterius non esse in illius Dino persistit in ratione
subiectivam (q. id logorum in accidente non substantia) sed tantum per existimam intentionem,
et substantiam.

Ad te 4o. Odorem Romi vij. non separari a substantia, in manu, t. in aere,
sed tantum exalari per fenuitatem ipsius partis substantiae, in quoque incedere, et sic
defundere ex una ad aliam per eum. Ad te 5o. pallorem contractum esse metu, t.
ruborem exuerendum, exire semper in eodam substantia, et in ipso perire, quod separante
unquam a substantia.

Ad te 6o. illum, et uultum, q. est accia in sua, mortuus propter Iesum non muta-
re substantiam immediatum, q. s. e. a. q. non semper formant, t. per se sunt substantia ultima-
tum, et denominatio, q. s. e. prius. id duri facilius eucharistici, q. semper inher-
ent in substantia immo. t. in genere, t. per se sunt substantia parata, q. exat substantia ultimatum
et denominatio, ad quod semper dicunt cum estialem. Ad te 7o. mos acciales inherere
in substantiis per inherientias, q. est immo affixioe, sine dependere, v.g. passio, vbi,
etc. Ad te 8o. tandem substantiam aduenire misericordiam, et substantiam, ac unionem adui-
nire compotio, ut constituant lumen rem, simplex dictum, v.g. ut constituant haec in
et alia compotio sitia.

Sectio. 3a

(De 2o. entis definitione in determinata.

Dicitur.

Dicitur ens complum in se prentus, t. in grā summa, sive classis supremas, in quibus omnia entia collocantur, ut ab illius facilitate dignoscaturque. Primum igitur definitio - alius graj sumi relata, et eorum, quod sub ipsius natura dispositio - et sic primum dicitur de rebus, superiori ad inferiori, quod res est ad rem, ubi ad partia, et est huius rebus pars, ad illam, t. ad genus sumum.

Quare 2. quod deinde premissa est de dario, quod sit subiectum, genitivus, objectus, Religio, id est, passio, ubi, situs, duratio, huius, hic, et nūs priorum si coligitur a D. Thom, tot si potest, quod si non attendi, et praeceps p̄fice est de 1a. subiecto, sed hic in isto sollo, quod sic attendit, quod ergo praeceps de 1a. subiecto est praeceps extrinsecus, et accidens, si praeceps extrinsecus est ipsa subiectum, quod constituit secundum primum, si praeceps est denominat accidens, et potius esse, quod constituerunt alia 9. potest, quod sic est.

Accidens inheret in trinice, et extrinsecis, si inheret in trinice, t. est accidens abstrus, et respectivus, si est abstrus, aut cogitatio, et est genitivus, aut significatio, et est objectus, si est accidens relativus, sit primum relatum. Si est accidens extrinsecus denominat totum, t. est in ordine ad proximum actualem, et est accidens, t. in ordine ad proximum passim, et est passio, t. accidens extrinsecus denominat secundum subiectum instar mensurae, quantitas absita, et est ubi, aut est per numerum mensuram, quantitas in certa dispositione, est situs, t. est per numerum mensuram, illam denominat tempus, et est duratio, sitando nullo ex his misere officiat subiectum, sed extrinsecus adhuc, et est huius.

Alia collectio priorum traditur a C. qd est facilior, et irrogatorius
in humerum. De 1a. subiecto, t. quoniam quod sit, et est subiectum, t. genitiva sit, et est genitiva.
t. quis sit, et est objectus, aut quod referatur, et est relatio, aut quod agat, et est actio, aut quod patiatur, et est passio, t. ubi sit, et est ubi, t. quoniam sit, et est situs, t. in quod tempore
sit, et est duratio, t. quoniam sit uerba, et est huius.

Pract. 1. 3ra m. Collectio em. id est manens intrinsecus est in subiecto:
Passio est in trinice in subiecto, quod recipit frumentum. Dicitur ubi et situs, et est in
intrinseci, quod non habet numerante inter accidens extrinsecos. Pract. 1. 3ra m. L.
omnibus haec accidens denominare subiectum in ordine ad extrinsecum, id est accidens

extrinca, sed hæc responsio n̄ subsistit, quia est ratio e p̄ ordine ad trium extrinca, et tri numerati inter accia intrinca iusta ipsum. Sec. L.

Quæ melius Rx 2. est ratioem iusta hanc collectioem de re dici accia extrinca, p̄ ordinem actionis. Et Chierenti admodum Respondetib; oī illa accia intrinca inherere in subto, excepta adē transcidente, et huius q̄ tantu extrinca denominant substantiam. aut tandem dic, illam tam collectioem n̄ esse tam firmam, et reverce ad 2°, q̄ e capitulo, et p̄t instantibus.

Solutio 2. q̄ntas n̄ sol contraria, sed a tuto comperto. Sunt q̄litates corporis n̄ sol sequente fram, n̄ sol main, ut p̄t in alio, q̄ subiectate in sola manu, et in propria ratione, q̄ n̄ recte dicitur in 1°. collectio, q̄nta n̄ seg sol main, et q̄litas em Comitarii sol fram. Rx idem. acceptam seg sol main, et q̄litas em seg sol fram, q̄nta repertur in rebus, q̄ constantia, et q̄litas ei n̄ inuenire, nisi in rebus q̄ constantia, le n̄ campi subiectate in ipsa fiducia. Sunt uulneris hæc, q̄d dicitur sol ad hæc 2° collectio p̄ntorum.

Sec. II. 4.

Diffrerentia numerus de his Prætoriis.

Aliq̄ contendunt augere numerum p̄ntorum. p̄ ḡb Arg. 1°. Causalitas coe efficiens constituit p̄ntum actis, et Causalitas coe malis p̄ntum passionis: q̄o et Causalitas coe finali, et exemplaris constituent alia tria p̄nta. Rx neg. Contra dicitur, q̄ causalitas coe finali, f. e. a, q̄ potuisse unio, et denominat 1^{am}. Subiam compl et siue p̄tinet ad p̄ntum actis, f. illa causalitas e unio, et p̄t sic n̄ denominat 1^{am}. Subiam, sed sol fram, q̄ dicitur unita, at uero a, et p̄t ultimata denominant solum subiunctionem, q̄a actis, et passiōe, et suppositionem. Sunt causalitas coe finali, et exemplaris. Constituit in a, f. rati, f. metaphorica, p̄t spectat ad p̄ntum actis, et nullum aliud dico nouo constituite.

Arg. 2. eas a, q̄ ut denominat agens efficit unū p̄ntum, et q̄ ut

denominat actum patientis effectus aliud proutum patientis. qd et huiusmodi = nominat rem vestitam faciet unum proutum, et qd ut denominat vestiente / consti- et aliud. id argum pot fieri in hoc qd pot denominat rem vestitam efficit unum proutum, et pot denominat rem vestitam efficit aliud discutit. P. neg. Corij, qd ut sicut dicitur pma ita deinceps denominatio dicitur, ut una non includatur in alia, immo possint inueniri separatae; sed denominatio vestientis, et vestiti ita se mutuo includunt, ut una non possit esse separata ab alia: qd non possunt constitue- re dicitur pma. id ceterum in denominatio vestitam, et vestiti. at vero deno- minatio agentis pot reperiiri sine denominatio patientis, ut pot in cordi (reati- us) aie scilicet et Angli, qd dominant agentis, et non patientis.

Arg. 3. ecce cognitum, Vizum, amatum t. 3. dominant l. am subiam extinzione: qd constituerent noua prouta. P. diff. ans. dominant l. am subiam, ut subium, neg: ut obtemperium, cond. ans. at vero ad proutum regule qd dominante l. am subia, tamquam subium, qd specifica, et non tamquam obtemperium, huc modo aorū transcurentes et pertinente ad proutum aorū. qd ita actuunt, et perficiant intrinsecus agentem illud extinzione actuante et dominante, tamquam subium denominationis.

Serlio. S^a.

De Conditionibus regulis ad Prentum.

Oto conditionibus vulgariter reguntur, ut aliquid ens ingrediatur prentum, 3^a. ex pte uox, glas ens scat, et s^e. ex pte ipsius entis, qd det ingredi proutum. que conditiones hi comunitibz continentur.

Vox una, et Simplex, rebus contingenti Logndis.

Entia psece, finita relata tota.

1^a. Conditionis ex pte uoxis est, qd vox deat hec uox suam, deffit huius Conditionis recessione a entio sequitur, et analogia, qd scat glo, ut glo. 2^a. Conditionis est qd vox sit simplex in secando, ita ut ei respondeat in mente unus simplex comp-

tus quis et ad eisdem dunt a p̄to, q̄ h̄it sc̄m complexam, Vg. al voa-
le. 3^a Condicio ē, q̄ vox s̄it rem m̄ acommodato ad p̄teinū, i. nomine consue-
to, q̄ exprimat rem completam, et p̄fetam in suo ē, ut ingrediati p̄tū. Unde
hic orti dubium.

Quomodo Subia ponatur in p̄to?

P̄ Subiam ponit in p̄to in concerto. P̄ga Subia in obstante ē ens incom-
pletum, s̄d ens in completum n̄ ingreditur p̄tū. q̄o Subia dicitur ponit in p̄to in
concreto, i. o Subsistia, q̄ ē complementū Subie, firmare. q̄o 2ª Subie dicitur Vg.
al, hoc t̄t̄ prantū in concerto et primis Subiis, Vg. d̄ Lio, llo t̄t̄. q̄o tam 1^a q̄m
2ª Subie dicitur ponit in Presente in concerto, q̄a Presentū m̄ aliud ē, q̄m illa
series recta positorum, q̄ d̄ hec vñ et fratres affiant.

Arg. 1. Subsistia s̄t complementū rebus singulariis, q̄ subsistunt: q̄o
n̄ pot ē complementū rerum trivium, q̄ n̄ subsistunt. P̄ dist. aīs Subsistia s̄t
complementū rebus singulariis in cuius exercito, Cond. in cuius signato, neg. aīs q̄a
Subsistia q̄o sit proprietas Subie, eam semp Comitati, tam in rebus singulariis
q̄m in tribus, in singulariis exercito, in tribus signato, et fit tuis sicut ipsa
ē Cōs.

Arg. 2. in p̄to s̄t ponit etiā; s̄d Subsistia n̄ ē etiā: q̄o n̄ ponit in p̄to.
P̄ dist. meis in p̄to s̄t ponit etiā Compl., et subsistens Cond. incompleta, et
n̄ subsistens neg. meis. et o Subsistia pertinet ad p̄fetam, et Compl. et etiam Subie
in concerto, n̄o ponitur in p̄to, tam q̄m complementū ipsius etiā subiata.

Arg. 3. Subia sine subsistia ē Compl.: q̄o sine subsistia ponitur in
p̄to. P̄ dist. meis, Subia sine subsistia ē Compl. in ḡie n̄e Cond. ē Compl. in ḡie
n̄e subsistentis, et p̄feta neg. meis, q̄a Subia dicitur ponit in p̄to, ut ultro p̄feta, et Com-
pl., q̄o n̄ h̄it nisi p̄ subsistiam. et ido subia p̄tū, finitæ - ens p̄ subsistens

Q̄mo ponatur Accens in p̄to?

P. Accens ponit et in concreto in pnto. P. 1. qd. res det ponit in pnto pfecta, et con-
plo in suo gie, sed accens complectur, et perficit p inheriam in subto. sicut subia
completa p substiciam. qd. sicut subia ponit in pnto in concreto p substicio-
ita et accens det ponit in pnto sed in concreto p inheria; tangit p suu subto comple-
mento.

P. 2. qd. res ponunt in pnto ex eo mo, qd. dicante d1. subia, sed accens n
pratis in abstracto, sed in concreto qd. in concreto det ponit in pnto. sicut substia ponunt
in pnto, ex eo mo qd. prante in concreto; P. 3. al. ho tt, et n huius, fuitas. P. 3. qd. accia
in concreto prante p mun adiacentij, qd. sat disquise a subia, qd. prante p mun sub-
sistentij. P. 4. qd. maius confutatio. qd. inter accens et ueram si accens ponat
tute in pnto in abstracto, qd. sic ostendo, qd. accens in abstracto p mun subsistentij
sive, sicut Subia, dind in abstracto huius nomine substantia, sicut subia, qd. mag. confundit
et subia, se ponant in abstracto, qd. si ponant in concreto in pnto.

Accens in concreto confundit, subto,
Sed pnta si inuenta ad quendum seruum estia, qd. accens n det ponit in pnto
in concreto. P. 4. dicit mai, accens in concreto confundit, subto, accens, qd. se neg.
mai, qd. accens estia disquise a substia p inheriam, qd. in concreto melius, qd. se
disquise a subia, p accens e qd. alijs impedij possit accipere substantia, ipso acci-
dente, qd. nubet periculum apud uires mortis.

Arg. 2. in collectio numerata si accia in abstracto, l. gntas, qd. itay
tt, qd. in abstracto iugendit pntum. P. 4. hunc e mni loquendi orationem
in opere fci, sed in re, et in mo prandi dent accia sumi in concreto, et si ponit in
pnto. Inst. accens ponit in pnto ut e, et n ut prante, sed e in abstracto, qd. in abstracto
det ponit in pnto. P. 4. reg. mai, qd. accens ponit in pnto ut dicte, P. 2.
neg. mis. qd. nullum accens existit in abstracto, immo e in concreto in subto, qd. Si-
ue ponant in pnto ubi, siue ut prante, semper e in concreto.

Sec^{tio}. 6.

De Conditionibus ex parte entis.

Sup^e ut explicemus conditiones ex parte rei, sive entis, qd dicit ingredi pntum. 1^a Conditione qd sit ens i. hec uerit, et posterior entitatem, qd elegans a pnto n^o entia, ut si negaretur. 2^a Conditione qd sit ens pse, id est uicinante a pnto compositione p accessu, qd in hec unam etiam, ratiōne, qd quis a uocum nominis dicit esse unius entis, et et partia, qd agere dicit participare eandem etiam in serie pntali.

3^a Condicio, qd sit ens simplex, feniita, unde ens simplex infinitum ex-
relat a pnto, qd libentia sol in haec seriem, et ad tenebunt ad diuinitatem entis
creati: sed dicit alio. 4^a Condicio, qd sit ens recte et p hanc excludente entia rectificata,
qd pnta, st ad dignitudinem eius, et relevantes.

Quare in deinceps infinitū sive qd linea infinita longe lat-
tio infinita intensa posuit gloriosus in pnto? P. affie, qd haec entia absit, et simplex si-
finita, et capax compositionis methodae ex parte, et pnto: qd hec entia regula, ut sint
pntalia: qd partem, feniita, sol excludente ens simplex infinitum, qd p se Deum.

Inst. X^o Dnus ingrediens feniitum: et tri habeat subsistitiam simplex infe-
nitam: qd ens infinitum simplex ingrediens pntum. P. dicit. viii. X^o ingre-
dit pntum qd hoc est, qd Deus neg. mai, qd subsistit Dnus sol est conditio, et complemen-
tum, ut X^o trius ingrediens pntum, et n^o est ratio pnti ingrediens pntum. et sic Deus
ingrediens indirecte et reduplicante n^o nō facit, et dicitur. aliud dicunt deumponi
in pnto sol p sononicem pntatum.

5^a Conditione qd sitens compolum, et sic excludente entia in Com-
plo, qd n^o possunt uocis conuenientia in serie pntali, et entibus complo, qd
daretur negotiū participatio, et dicens compolum sit totū, infocompolum eiō
sit pars. Tindens in compolum n^o est pntum, et absit constitutū; at ens pntale
dicit esse omnino compolum, et pntum constitutum.